

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/59/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2611203299
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2014:2611203299.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku v právnej veci žalobcu: O. A., nar. X. M. XXXX, bytom N. XXX, zast. splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária Kurucová, s.r.o., Hurbanova 486/2, Senica, IČO: 36 271 268, proti žalovanej: D. K., nar. XX. Z. XXXX, bytom N. XXX, zast.: Mgr. Milan Sadloň, advokát, Senica, V.Palínyho-Tótha 30, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica, č. k. 3C/45/2011-88 zo dňa 31. októbra 2012, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanej náhradu trov odvolacieho konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 66,36 eur do rúk jej advokáta **do 3 dní.**

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že nehnuteľnosť v k. ú. N. zapísaná na LV č. XXXX a to rodinný dom s. č. XXX postavený na parc. č. 1332/4 patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a to žalobcu a žalobkyne, ako i náhrady trov konania. Svoje rozhodnutie prvostupňový súd právne odôvodnil použitím ustanovení § 135b ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), ako i § 80 písm. c/ O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení), vecne potom tým, že žaloba nebola podaná dôvodne. Žalobca dôvodnosť žaloby oprel o ustanovenie § 135b O. z. s tým, že nehnuteľnosť - mlyn dobromyseľne spracoval na novú vec, preto sa dožadoval určenia, že predmetná nehnuteľnosť a to rodinný dom s. č. XXX v k. ú. N. patrí do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov. V konaní bolo nepochybne preukázané, že prišlo k rekonštrukcii nehnuteľnosti z tzv. starého mlyna na rodinný dom. Túto skutočnosť zhodne potvrdili obidvaja účastníci, preto možno vyvodiť zmenu charakteru pôvodnej nehnuteľnosti a po právnej stránke toto chápať ako spracovanie veci. Žalobca však od začiatku rekonštrukcie nehnuteľnosti vedel, že nie je vlastníkom spracovávanej nehnuteľnosti, pričom vo svojej výpovedi konkretizoval podielových spoluvlastníkov a to žalovanú, jej otca a súrodencov a ako uviedol vo svojej výpovedi, otázku vlastníctva pri rekonštrukcii vôbec so stavebníkmi neriešil, mali dohodnuté len delenie si ziskov z podnikania. Z uvedeného vyplýva, že žalobca mal v záujme riešiť finančné záležitosti pri podnikaní a nie otázku vlastníctva, preto vypočutie svedka V. K. k uzavretej dohode by bolo bývalo nadbytočné, keď sám žalobca uviedol, že otázku vlastníctva neriešili. Prvostupňový súd konštatoval, že žalobca v zmysle § 135b ods. 1 OZ nebol dobromyseľný spracovateľ cudzej veci. O jeho dobromyseľnosti nemožno hovoriť ani po vyporiadaní podielového spoluvlastníctva nehnuteľnosti dohodou o rozdelení nehnuteľnosti zo dňa 10.3.2003, v zmysle ktorej sa stala výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto sporu žalovaná, pretože nemohol byť účastníkom tejto dohody, keďže nebol jej spoluvlastníkom, vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti teda platne nadobudla žalovaná. Domnienka

žalobcu, ktorý v tom čase pracoval vo Francúzsku, že nehnuteľnosť bude aj jeho sa neopiera o žiadny relevantný právny dôvod svedčiaci v prospech jeho vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti. Taktiež neurobil žiaden právny úkon smerujúci k tomu, aby riešil spoluvlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti, preto nebolo možné dospieť k záveru, že žalobca dobromyseľne spracoval cudziu vec na novú vec a stal sa vlastníkom novej veci, resp. spoluvlastníkom. Už pri začatí rekonštrukcie vedel, že spracováva cudziu vec v spoluvlastníctve žalovanej a jej rodinných príslušníkov a o vlastníctvo spracovávanej veci ani neprejavil relevantný záujem. Argumenty, z ktorých malo byť súdu prvého stupňa zrejmé, že sama žalovaná považovala nehnuteľnosť za majetok patriaci do BSM, ako napr. dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov neobstoja, pretože dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov bola uzavretá v snahe riešiť vec mimosúdnou cestou, pričom priamo z dohody vyplýva, že podiely oboch manželov k predmetnej nehnuteľnosti nie sú rovnaké, pretože žalobca sa mal stať spoluvlastníkom stavby na parc. č. 1332/4 len v podiele 1/3. Účastníci síce podpísali v roku 2004 vyhlásenie pre kataster nehnuteľností, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi predmetnej nehnuteľnosti, vklad v tomto smere sa však neuskutočnil. V roku 2008 si žalovaná dala žiadosť o zápis rodinného domu do jej výlučného vlastníctva. Otázka bezpodielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti je medzi účastníkmi sporná a v tejto nemá predovšetkým jasno žalobca, ktorého právna zástupkyňa na pojednávaní pred súdom pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva uviedla, že žalobca sa na rekonštrukcii nehnuteľnosti podieľal len investíciami a uplatňuje si v rámci vyporiadania BSM len investície a následne sa jeho právny názor zmenil a podal žalobu vo veci určenia, že nehnuteľnosť patrí do BSM. Na základe uvedených okolností súd prvého stupňa nemohol posúdiť, že by bol býval pri spracovaní veci dobromyseľný a v dôsledku toho mu priznať spoluvlastníctvo k spracovávanej veci. Súd prvého stupňa sa stotožnil s argumentáciou právneho zástupcu žalovanej a pre prípad, že by musel rozhodnúť o bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcu k predmetnej nehnuteľnosti, zostáva otázkou vyplatenie žalovanej za jej podiel na nehnuteľnosti. Tu treba poznamenať, že žalovaná by bola taktiež bezpodielovou spoluvlastníčkou a súd by v tom prípade musel riešiť aj vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov /s výnimkou podielu na nehnuteľnosti, ktorý nadobudla pri rozdelení veci/, čo by bola prekážka už začatej veci. V zmysle judikatúry ZSR č. 29/1989 treba uviesť, ak sa jedná o prestavbu pôvodnej stavby a ak nebolo medzi vlastníkom a stavebníkom dohodnuté niečo iné, treba pri posudzovaní vlastníckeho vzťahu k takej nehnuteľnosti spravidla vychádzať z toho, že to, čo pribudlo k pôvodnej stavbe patrí vlastníkovi tejto pôvodnej stavby. V dôsledku zhodnotenia pôvodnej stavby konanou prestavbou možno voči vlastníkovi pôvodnej stavby uplatňovať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. O bezdôvodnom obohatení však v prípade bezpodielového spoluvlastníctva nemožno hovoriť. Na daný prípad nemožno aplikovať ustanovenie § 135b ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože právo domáhať sa žalobou vydania veci alebo navrátenia do predošlého stavu a z tohto titulu usporiadať vlastnícke vzťahy, môže len vlastník, teda žalovaná. Prvostupňový súd zamietol návrh na vykonanie dôkazu znaleckým posudkom na určenie hodnoty nehnuteľnosti, ktorú vybudovali počas trvania manželstva účastníci, nakoľko riešenie finančných investícií do nehnuteľnosti bude predmetom konania o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd tak, že v konaní úspešnej žalovanej priznal náhradu trov v sume 332,43 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudok zmeniť tak, že jeho žalobe bude vyhovené v celom rozsahu, pretože prvostupňový súd nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Taktiež mu odňal možnosť konať pred súdom, keď odmietol vykonať ním navrhované dôkazy, ktoré by jednoznačne preukázali, že pri rekonštrukcii bol dobromyseľný. Na otázku prvostupňového súdu, kto vlastnil predmetnú nehnuteľnosť v čase začatia výstavby odpovedal, že jej vlastníkmi boli žalovaná, jej otec a súrodenci. Následne však došlo k zrušeniu podielového spoluvlastníctva a k dohode, že predmetnú nehnuteľnosť nadobudne on spolu so žalovanou. Od uzavretia tejto dohody bol jednoznačne dobromyseľný, že je vlastníkom domu č. 688 a príľahlých pozemkov, preto aj investoval peniaze a prácu, keď pôvodnú nehnuteľnosť, ktorá bola takmer zbúraná nanovo postavili. Sama žalovaná po rozvode ich manželstva prišla s návrhom dohody o vyporiadaní BSM, v zmysle ktorej dom s. č. XXX, ktorý patril do BSM, mal nadobudnúť do výlučného vlastníctva. V čase podania žaloby o vyporiadanie BSM už mal vedomosť, že nie je na liste vlastníctva zapísaný ako vlastník.

K odvolaniu sa vyjadrila žalovaná, ktorá uviedla, že v pôvodnej dohode o vyporiadaní BSM súhlasila s prevodom podielu na vlastníctve domu na žalobcu a to preto, že sa spoločne podieľali na prestavbe, avšak žalobca túto dohodu odmietol. V rámci prerušeného konania o vyporiadanie BSM bude investícia

vložená do prestavby predmetom jeho vyporiadania. Žalobca odvodzuje svoju dobromyseľnosť od dohody o vyporiadaní podielového spoluvlastníctva uzavretej medzi ňou, jej otcom a jej dvoma bratmi, ktorej účastníkom žalobca nebol a ani nemohol byť. Jej otec mal voči žalobcovi dlhodobu negatívny vzťah, ktorý sám výslovne trval na tom, že pri vyporiadaní podielového spoluvlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti nebude účastníkom vyporiadania aj žalobca ale len žalovaná.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 201 a § 204 O. s. p.) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 O. s. p.), v zákonom stanovenej lehote (§ 204 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny.

Predmetom konania vedeného na súde prvého stupňa bolo určenie, že žalobca je bezpodielovým spoluvlastníkom nehnuteľností - rodinného domu, súp. č. XXX nachádzajúceho sa na parcele 1332/4 v N., zapísanej na LV č. XXXX. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti napadnutého rozsudku.

Odvolateľ odvolanie odôvodnil tým, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď v konaní v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. došlo k vade v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvého stupňa súd prvého stupňa nebolo vypravené náležitým odôvodnením v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p.; neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie skutkového stavu (§ 205 ods. 2 písm. c/ O. s. p.) a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa stotožňuje v zmysle prvej časti ust. § 219 ods. 2 O. s. p. s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa. Žiada sa predovšetkým uviesť, že nebol dôvod, pre ktorý by sa odvolací súd nemal stotožniť s argumentáciou súdu prvého stupňa (pojatou týmto do odôvodnenia napádaného rozsudku a podporujúcou zvolený spôsob rozhodnutia, čím treba rozumieť najmä záver o tom, že žaloba vo vzťahu k určení bezpodielového spoluvlastníctva nebola dôvodná t. j., že žalobca nenadobudol predmetnú vec do bezpodielového spoluvlastníctva spracovaním). Súd prvého stupňa sa vyporiadal so všetkými podstatnými námietkami žalobcu, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie v zmysle jeho žalobného nároku, keď tento ani v odvolacom konaní neuviedol žiadne podstatné skutočnosti, na ktoré by bolo potrebné prihliadnuť, preto po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že nedošlo k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom, súd prvého stupňa zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil. Námietka žalobcu spočívajúca v tom, že nevykonaním ním navrhovaného dôkazu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom neobstojí, pretože nevykonanie dôkazu nie je vadou konania, keďže súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná a ktoré nie, pričom prvostupňový súd sa v odôvodnení rozhodnutia vyporiadal aj s tým, prečo ďalšie navrhované dôkazy nevykonal.

Vzhľadom k vyššie uvedenému odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p.. Žalovanej ako úspešnej v odvolacom konaní patrí náhrada trov odvolacieho konania, nakoľko si ju uplatnila, odvolací súd jej ju priznal v rozsahu zodpovedajúcom

vyčísleníu náhrady trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní, t. j. za právny úkon - podanie na súd (vyjadrenie k odvolaniu) 58,69 eur + režijný paušál k úkonu 7,63 eur.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, teda jednohlasne (čl. I. § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.